

NUMMER 03 / 2012

mission

**Utjämningen
stoppar fattigdomen**

FINSKA
MISSIONS-
SÄLLSKAPET

Finska Missionssällskapet

Besöksadress:
Observatoriegatan 18
00140 Helsingfors
Postadress:
PB 154
00141 Helsingfors
www.finskamissionssallsskapet.fi
fms@finskamissionssallsskapet.fi
personlig e-post:
fornamn.efternamn@
finskamissionssallsskapet.fi

Chefredaktör:

Camilla Skrifvars-Koskinen

Redaktör:

Joanna Lindén-Montes
ISSN 0357-296X
153. årgången

**Missionspedagog och
tf chef för svenska sektionen**
Camilla Skrifvars-Koskinen
tfn 020-7127 360

**Sekreterare för barn-
och ungdomsarbetet**
Carre Lönnqvist
tfn 020-7127 263

Understödskoordinator
Britt-Helen Lindman
tfn 020-7127 266

Informatör
Joanna Lindén-Montes
tfn 020-7127 264

Byråsekreterare (tf)
Ingrid Björskog
tfn 020-7127 282

Camilla Skrifvars-Koskinen
tf chef för svenska sektionen

LEDARE

Arbetet för jämställdhet fortsätter

Finska Missionssällskapets utjämningskampanj körde igång vid vårdagjämningen och kulminerar kring höstdagsjämningen. Årets kampanj behandlar kvinnors ekonomiska rättigheter. Under sommarens gång har vi här på missionen haft en tävling där den som deltog skulle gissa om påståendena på tävlingskupongen var sanna.

Och det var de.

Det vill säga: Aborter på grund av kön har lett till att över 200 miljoner kvinnor saknas i världen. Över 60 miljoner flickor runt om i världen kan inte eller får inte gå i skola. Var tredje flicka i världen gifts bort innan hon fyllt 18 år. 70 procent av världens fattiga är kvinnor. Ju längre flickor går i skola, desto längre lever både de själva och deras kommande barn. 70 procent av kvinnorna utsätts under sin livstid för fysiskt och/eller sexuellt våld. Och slutligen: Kvinnor äger bara en procent av alla tillgångar i världen.

Ovanstående fakta manar till eftertanke. Majoriteten av världens fattiga och analfabeter är kvinnor. Orsaken till detta är att kvinnors grundrättigheter inte respekteras. De diskrimineras när det gäller utbildning och arbetsliv. De saknar hälsovård och äger mycket sällan någon mark. Kvinnorna producerar mer än hälften av maten men äger bara en procent av alla tillgångar i världen. Många blir bortgifta som barn och utnyttjas och misshandlas.

Rättvisa, jämlikhet och ett mänskligt liv är grundläggande rättigheter, som speciellt kvinnor runt om i världen blir tvungna att leva utan. Kränkningarna mot kvinnor hindrar samhällsutvecklingen och den ekonomiska tillväxten i många u-länder. Genom att jobba för kvinnornas rättigheter och förbättra deras tillvaro kan man minska fattigdomen i många länder. En utbildad kvinna kan påverka hela sin familjs välmående och framtid positivt. En kvinna använder sin inkomst för familjens bästa. En utbildad kvinna med utkomst har möjlighet att ge sina barn en möjlighet till skolgång och till att bryta fattigdomsspiralen. Samtidigt som kvinnorna ges möjlighet till egna inkomster ökar också deras självförtroende så att de vågar stå upp och göra sina röster hörda och delta i beslutsprocessen och utvecklingen i samhället.

Som kristen har också jag en uppgift att försvara kvinnors och barns rättigheter. Varför? Därför att Jesus visar exempel på det: Han värdesätter varje människa. Han kräver rättvisa åt alla. Han såg och lyfte fram kvinnorna och barnen. Han har kallat sina lärjungar att följa honom och ha honom som förebild. Det är inget litet uppdrag vi fått, men jag hoppas att vi är många som är beredda att stå upp för de små och svaga i vår värld. Och vi står inte ensamma. Jesus har lovat att ge den Helig Ande som försvarare åt dem som arbetar för rättvisa.

Källa: FN:s jämställdhetsorganisation UN Women

Camilla Skrifvars - Koskinen

Jesus sade: "Jag var hungrig och ni gav mig att äta, jag var törstig och ni gav mig att dricka, jag var hemlös och ni tog hand om mig, jag var naken och ni gav mig kläder. Jag var sjuk och ni såg till mig, jag satt i fångelse och ni besökte mig."

Matteus 25:35-36

Det här numret av Mission har förverkligats med hjälp av projektmedel från Utrikesministeriet. Åsikterna i tidningen representerar inte nödvändigtvis ministeriets officiella linje.

>> Afrocolombianer fick rätt till sin mark

I landskapet Chocó fick ursprungsbefolkningens förra årets kollektiva markrättigheter beviljade av Colombias regering. Utjämningskampanjen 2009 stödde lutherska världsförbundets människorättsarbete i området.

COCOMOPOCA, den afrocolombianska befolkningens regionförbund i landskapet Chocó, var med och drev ärendet tillsammans med stöd av Lutherska världsförbundet.

"Afrocolombianerna har kämpat för sin rätt att äga mark i 11 år i Colombia. Nu har de äntligen rätt till detta i praktiken. Överallt i världen är markägarskap en av ursprungsbefolkningens och de etniska minoriteternas viktigaste målsättningar, så också i Chocó i Colombia. Människorna där lever på jordbruk och småskaligt guldgrävande. De vill själva skydda och bestämma över naturen och dess rikedomar", säger Arja Koskinen, koordinator för utvecklingssamarbetet vid Finska Missionssällskapet.

"Det var en glädjens och hoppets dag. Nu har de officiella papper som ger dem möjlighet att försvara sina rättigheter. Kampen fortsätter", säger Koskinen.

I området där ursprungsbefolkningen lyckats registrera sin mark finns ungefär 17 500 invånare. Konflikterna i området är komplicerade och involverar utländska gruvbolag, drokarteller, terrorister och beväpnade paramilitära grupper. Det utvecklingspolitiska program som regeringen driver hotar också ursprungsbefolkningens rättigheter.

De interna konflikterna, som pågått i 50 år, har drivit mellan 3,5 och 5 miljoner på flykt i Colombia. Landskapet Chocó är ett av de svårast drabbade. Det geografiska läget underlättar smuglingen av vapen och droger: i väst öppnar sig Stilla havet, i norr ligger Panama.

Finska Missionssällskapet stöder Lutherska världsförbundets kamp för de interna flyktingarnas och ursprungsbefolkningens grundläggande rättigheter.

T.v: Arja Koskinen besökte Colombia i samband med Lutherska världsförbundets utvärderingsmöte i maj. Foto: Marjatta Kosonen

T.h: Finska Missionssällskapet stöder människorättsarbetet i Arauca och Chocó, provinser som drabbats hårt av våldet i Colombia. Upplysning för familjer som tvingats på flykt är en viktig del av arbetet. Foto: Joanna Lindén-Montes

>> Blinda Sushil arbetar för Nepals synskadade

Sushil Adhikari arbetar som datalärare vid Finska Missionssällskapets partnerorganisation Forward Looking i Kathmandu, Nepal. Förra året riktades sällskapets utjämningskampanj till utstötta folkgrupper i Nepal.

Sällskapets utsända träffade Sushil vid aktivitetscentret i november 2010 inför utjämningskampanjen. Sushil har sedan dess

hört av sig per e-post för att berätta om sitt engagemang för Nepals funktionshindrade.

Sushil säger att han i år, tillsammans med sin bror Bashudev, har fört en radiokampanj i samarbete med Forward Looking.

"Min bror är också blind och undervisar i radiojournalistik vid Forward Looking. Vi upplyser allmänheten om olika typer av funktionshinder och synskador, nu senast genom ett radioprogram i en lokal radiostation som når lyssnare på landsbygden utanför Kathmandu. Vi valde att sända på landsbygden eftersom behoven av information är större där och radio ofta är den enda kommunikationskanalen."

Sushil arbetar aktivt för att de funktionshindrade i Nepal ska få ett värdigt bemötande och kunna integreras på arbetsmarknaden. Han säger att attityderna och fördomarna mot funktionshindrade går att motarbeta och att han upplevt framsteg och fått god respons på radioprogrammen.

Sushil Adhikari ser positivt på de funktionshindrades möjligheter att delta i samhället. Foto: Joanna Lindén-Montes

>> Babita Shada lärde sig läsa och skriva

Förra året figurerade Babita Shada på Finska Missionssällskapets utjämningsplanscher. Babita bor i byn Jutepani i sydöstra Nepal. Babitas föräldrar är daliter och tillhör den lägsta kasten i Nepal. De har också två söner att försörja och arbetar på risfälten i närheten av byn.

Babita tillhör också den etniska minoriteten mushar, vilket betyder rättätare. Många etniska minoriteter diskrimineras i Nepal och människorna lever ofta i extrem fattigdom. Musharerna arbetar på andras åkrar men har ingen rätt att äga mark. De flesta saknar identitetsbevis, nekas därför skolgång och kan inte söka sig till den avgiftsfria kommunala hälsovården.

Babita får skoltillbehör från sällskapets partnerorganisation Samaritan Uplift Service. Uplift kommer också att vara med och stöda Babitas framtida skolgång.

När bilden för utjämningskampanjen togs gick Babita i en förskola som sällskapet stöder. Hon kan nu läsa och skriva och har börjat i första klass tillsammans med ett tiotal andra musharer. Arbetet för att musharerna ska få en bättre framtid börjar med läs- och skrivkunskap i förskolor, vilket ger barnen en möjlighet att börja i grundskola. Musharerna får också hjälp med att förbättra sina utkomstmöjligheter och med att skaffa identitetsbevis.

Utjämningskampanjen 2011 för Nepals diskriminerade daliter och funktionshindrade inbringade 523 000 euro. Kampen för daliternas mänskliga rättigheter i Nepal fortsätter.

Babita Shada får hjälp med skolgången av sällskapets partnerorganisation Uplift. Foto: Joanna Lindén-Montes

Äntligen framme!

Nytt hem, nytt kontor, nya arbetskamrater. Maria och Ben Westering har händerna fulla i Kathmandu, men trivs med att vara tillbaka i den nepalesiska kulturen och ta sig an nya uppgifter.

En dryg vecka har gått sedan flygplanet dök ner genom regnmolnen och vi landade i Kathmandu den 23 augusti. Det kändes verkligen skönt att vara framme efter 32 timmars resa via London och Delhi. Bekanta ljud och dofter välkomnade oss och två av våra nya kolleger mötte oss vid flyget och körde oss till det som nu är vårt hem i två år framöver. Så skriver Maria och Ben i sitt första rundbrev från Kathmandu i början av september.

Kyrkan hjälper och leder

Maria och Ben har redan börjat planera för det kyrkliga nätverkets skolningsdagar, som hålls två gånger i året. Nästa träff blir den 1 oktober.

– På det kyrkliga området samarbetar vi med takorganisationer för församlingar när det gäller ledarskolning av kvinnor, utbildning av ledare för äktenskapskurser, förebyggande av hiv/aids samt arbete bland barn och ungdomar. Sällskapet stöder också utbildning av pastorer och evangelister och produktion av söndagsskolmaterial, berättar Maria.

Paret är alltså i full gång med sina arbetsuppgifter. De uppskattar speciellt den handledning de fått av Kirsti Kirjavainen, som i praktiken arbetat 35 år som missionär i Nepal. Kirsti tillbringade sina sista veckor i Nepal samtidigt som paret Westerling anlände.

– Ben har tagit itu med vissa löpande ärenden och samlar information om nuläget i arbetet och Nepal. Det gäller att läsa, lyssna och iakttä. Här finns många utmaningar. Det gäller att se det positiva i vardagen och komma ihåg att Herren har allt i sin hand, skriver Maria.

Gemenskap över gränserna

Maria kommer också att ta hand om praktikanter och volontärer som kommer från Finland i samband med Finska Missionssällskapets preliminärutbildning och övriga studieprogram.

– En grupp på tolv finska ungdomar var här några veckor och bekantade sig med landet och FMS verksamhetsformer. Ben och jag hade möjlighet att hänga med på några av deras programpunkter, bland annat en utflykt till Dhulikhel, ett litet samhälle utanför Kathmandu. Det är en av de bästa utsiktsplatserna varifrån bergen syns och det gjorde de just den dagen. Vi njöt så av den friska luften och utsikten! Tre pojkar, vars yrkesstudier bekostas med fadderunderstöd, var med och vi satt alla i ett par timmar och diskuterade hur det är att vara ung i Nepal och i Finland. Pojkarna berättade också mycket personligt om sig själva och hur de kommit till tro. Tala om gemenskap över gränser!

Hemmastadda

Paret bor i stadsdelen Jawalakhel i Kathmandu.

– Lägenheten ligger på tredje våningen i ett femvåningshus invid en livligt trafikerad gata. Vid dagliga elavbrott ser en generator till att vissa lampor och eluttag fungerar, bland annat den för internet. Det är nästan mer än man kan begära! Vi har också tillträde till takterrassen varifrån vi kommer att kunna se bergen så snart monsunregnen är över och vädret klarnar.

Kathmandu och Nepal har förändrats rejält sedan Maria och Ben arbetade i landet åren 1982-1990, vid Gandaki Boarding School, en internatskola för nepalesiska elever i Pokhara.

– Folkmängden i Kathmandu har ökat explosionsartat. Det är trångt på gatorna, husen ligger tätt, tätt intill varandra och motorfordonen spy ut avgaser. Vi har ansiktsmasker men har inte ännu lärt oss

att använda dem. Fastän Kathmandu är en miljonstad, med cirka fyra miljoner invånare, har den ändå karaktären av en liten stad. Kvinnor sitter och rostar majs över öppen eld på trottoaren på vår gata som är en av de större. Mittemot blänker fönstren till en välkänd internationell butikskedja.

Politiskt kaos

I Nepal pågår ännu arbetet med att utforma en ny grundlag, en process som inleddes för över fyra år sedan. Finska Missionssällskapet har tillsammans med sina lokala samarbetsparter arbetat för att säkra religionsfriheten i den nya grundlagen.

Paret förundras över hur livet och vardagen ändå tycks fungera på något sätt fastän landet saknar riksdag.

– Vi hoppas och ber att de politiska grupperingarna i Nepal kunde enas om en grundlag som skulle trygga medborgarnas mänskliga rättigheter.

Kyrkan fullsatt

Ben och Maria har hunnit vara med på två gudstjänster i Patan Koinonia, den kyrka som ligger närmast deras hem och som sällskapet samarbetar med. De gläder sig över den stora uppslutningen till gudstjänsterna, speciellt med tanke på att de kristna fram till 90-talet var en mycket utsatt minoritet.

– Gudstjänsterna är nog ett stort glädjeämne. I den här församlingen hålls tre gudstjänster varje lördag och orsaken är den att alla inte skulle rymmas in samtidigt och då rymmer samlingsalen cirka 500 personer. Det blir alltså ca 1500 besökare per lördag! Och utöver det här samlas söndagsskolbarnen skilt. Man sitter på golvet vilket betyder att man kan få plats för flera människor, allt efter behov. Ben och jag får nog lov att mjuka upp våra leder för att i fortsättningen klara av att sitta med korslagda ben i två timmar. Lördag är allmän ledig dag här, inte söndag.

Paret säger att de är tacksamma för att de så snabbt kommit in i arbetet och anpassat sig så väl.

– Under hela processen, från att vi började förbereda oss för att åka iväg fram till nu har vi upplevt Guds påtagliga ledning i smått och stort.

Westerlings arbete i Nepal stöds av Borgå, Esbo, Kimitoöns, Matteus, Nedervetil och Närpes församlingar.

Texten har sammanställts av Joanna Lindén-Montes på basen av Maria och Ben Westerlings första rundbrev från Nepal. Ifall du vill börja beställa Westerlings rundbrev, kontakta understödskoordinator Britt-Helen Lindman på telefon 020-7127 266 eller på e-post britt-helen.lindman@finskamissionssallskapet.fi.

Stora bilden till vänster: Maria och Ben utanför Finska Missionssällskapets kontor i Kathmandu.

Bilden till höger: Följ med Maria och Ben på Facebook under namnet Westerlings i Nepal, på adressen <http://www.facebook.com/WesterlingsiNepal>

Furahaverkstaden och Johanna Almark-Mannila, här med violin, fyllde Kronoby kyrka med ljuva toner. Kaarle Mannila spelade djembetrumma vid missionsfesten i Kronoby.

Furaha fick nya dirigenter

Johanna Almark-Mannila och Kaarle Mannila, båda frilansande proffsmusiker, har valts till Furahakörens nya musikaliska ledare. Den tidigare dirigenten Jan Hellberg avtackades vid missionsfesten i Kronoby i juni.

Den egentliga dirigentövergången ägde rum vid Furahas sommarläger, som i år var en del av Förbundet Kyrkans Ungdoms sommarläger i Pieksämäki.

– I höst är det 30 år sedan jag blev medlem i Furahakören. En så rolig och livsstilmässig sak som att dirigera Furaha lämnar man inte lättvindigt, men för mig har det varit arbetslivets och tidsanvändningens realiteter som har lett till beslutet, säger Jan Hellberg, som tagit sig an nya utmaningar som stiftssekreterare för gudstjänstliv och musik vid domkapitlet i Borgå stift.

Nya inslag

Furahakören överraskade Jan med en specialskrivna sång efter undertecknandet av samarbetsavtalet mellan Malawis lutherska kyrka och Borgå stift i Kronoby kyrka den 9 juni.

– Att bli uppmärksammad där och då, det var en stor ära!

Furaha presenterade ett brett musikaliskt register på missionsfesten i Kronoby. Verkstadskören, barnens stråkgrupp och slaginstrumenten fick gehör bland publiken.

– Jag är enormt glad för de musikaliska möjligheter som nu finns, och är övertygad om att de möjligheterna, med styrelsens och Finska Missions-sällskapets stöd, kan leda till en positiv vidareutveckling av Furahas samarbete med församlingarna, säger Jan.

Johanna Almark-Mannila säger att kören också i fortsättningen kommer att vara barn- och familjevänlig. Gällande den musikaliska inriktningen kommer körens repertoar att få nya inslag av etnomusik och präglas mera av stråkinstrument.

– Vi hoppas att vi också i fortsättningen kan inspirera församlingarna med vår verksamhet, säger Johanna.

I samband med de nya dirigenternas tillträdande beslöt man att officiellt

ändra körens namn från ”Furahakören” till enbart ”Furaha!”.

– Det kortare namnet har redan länge använts inofficiellt, och stämmer bättre överens med ett musicerande där röster och instrument har lika viktiga roller, förklarar Jan.

Text och foto: Joanna Lindén-Montes

Furahafakta

Furahakören grundades år 1974 med Gunvor ”Guggo” Helander i spetsen, och har fungerat oavbrutet sedan dess. Furaha är en av Finska Missions-sällskapets musikgrupper, och den enda som har svenska som sitt verksamhetsspråk.

Är du intresserad av ett Furahabesök till din församling, kontakta då Ingrid Björkskog på telefon 020 7127 282 eller per e-post till ingrid.bjorkskog@finskamissionsallskapet.fi

Om spar- och lånegrupper i kampen mot fattigdomen:

- Kvinnor utför över 60 procent av alla jobb i världen, men får bara 10 procent av inkomsterna.
- Årets utjämningskampanj hjälper kvinnorna i Tanzania att bli ekonomiskt självständiga och starta små företag med hjälp av spar- och lånegrupper, en verksamhetsform som Finska Missionssällskapet stöder och som har visat sig vara effektiv.
- Grupperna fungerar som andelsbanker: 15-30 människor slår ihop sina besparingar och var och en får låna små summor om det behövs. Den månatliga räntan är då 5-10 procent.
- I slutet av året fördelas de influtna räntorna mellan alla medlemmar i förhållande till hur mycket var och en sparar.
- Kvinnorna i spar- och lånegrupperna är inte beroende av utomstående långgivare eller människors tillstånd.
- De som går med i grupperna får yrkesutbildning samt information om jämställdhet och sparande. Detta garanterar att tillgångarna används vettigt och långsiktigt.
- Många experter i utvecklingsfrågor menar att spar- och lånegrupperna står för en hållbar utveckling, eftersom medlemmarna inte är beroende av utomstående hjälp. Merparten av de allra fattigaste behöver spara, istället för att ta mikrolån, vars höga räntor kan leda in i en skuldspiral.
- I fattiga förhållanden syns även små besparingar i utkomsterna. Besparingarna balanserar ekonomin och ger stabilitet i livet.

Läs mera om utjämnningen på sidorna 9-12.

Älskad av Gud
- precis som jag är

4-7 oktober 2012 kl. 18

To-lö: Andreaskyrkan,
Högbergsgatan 22
(tolkas till svenska)
Sö: Gamla kyrkan,
Lönrotsgatan 6
(endast på engelska)

Huvudtalare:
Adrian Plass, UK

Maria Immonen

skribenten är chef för Finska Missionssällskapets utvecklingssamarbete

Kristus blick - hopp mitt i Colombias väpnade konflikt

TALTUR

Señor Pedro reser sig och börjar berätta om sitt liv: "Jag var jordbrukare i Arauca, jag hade odlingsmark och litet bostad. Min släkt har brukat jorden så länge jag minns. Jag hade tre söner, som hade fruar och barn. Sedan kom gerillasoldaterna. Efter dem fanns också knarkkungarnas beväpnade ligor. Min familj hamnade hela tiden mitt i striderna och vi blev tvungna flytta bort från vår mark. Alla mina släktingar dog i sammandrabbningarna, jag förstår inte varför jag överlevde. Jag hamnade slutligen ensam här i Soacha i utkanten av Bogota. Jag har inga släktingar i livet. För ett par år sedan drabbades jag av en förlamning i halva kroppen och har svårt att röra mig. Jag bor här nedanför bergsslutningen vid botten av flodbädden. Jag är hemlös. När det regnar rör jag mig lite högre upp.

Jag mötte señor Pedro i början av juni när jag besökte vår partnerkyrka, den evangelisk-lutherska kyrkan i Colombia (IELCO) och deras center för arbete bland äldre i Soachas slumområde. Slummen växer med tusentals invånare varje år, eftersom den beväpnade konflikten som pågått i 50 år byter skepnad och med åren blir allt svårare att lösa. Vid åldringscentret som kyrkan grundat får hjälpbehövande dagligen en varm måltid. Åldringarna erbjuds till exempel hjälp med att skaffa identitetsbevis, som behövs för att söka sig till statliga vårdtjänster. På eftermiddagarna kan de göra hantverk till försäljning. Vid centret ordnas också olika danser och kulturevenemang, där deltagarna kommer ihåg sina hemtrakter. Det hålls också andakter. IELCO strävar efter att nå ut till de mest utsatta i svårtillgängliga områden där ingen annan vill verka.

Señor Pedro fortsätter: "Det är svårt att komma hit till centret. Backarna här i Soacha är branta, och jag har svårt att röra mig. Ändå kommer jag varje dag. Här kan jag träffa vänner. De förstår vad jag har gått igenom. Tillsammans med dem kan jag tala om mitt hem, om de landskap som jag saknar. Kyrkan är mitt skydds nät, inget annat finns kvar. Det här är den enda platsen där någon möter min blick".

Det arbete vi utför känns ibland bara som en droppe i havet. Vid Finska Missionssällskapets enhet för utvecklingssamarbete planerar, följer och utvärderar vi vårt arbete med hundratals projekt på olika håll i världen. Vi vill uppnå hållbara resultat i arbetet för att hjälpa världens mest fattiga och utstötta människor. Vi kämpar för de mänskliga rättigheterna. Vi stöder de svagaste så att de kan få ett människovärdigt liv och vi vidtar åtgärder för att rätta till strukturella problem i världen.

Vi är hela tiden medvetna om att endast vår insats inte är tillräckligt för att förändra världen. Fattigdomen är så enorm, våldet så utbrett och brott mot de mänskliga rättigheterna så allmänna. Men ändå – Señor Pedro är nu sedd, bemött. Däri vilar vårt hopp och motivationen för vårt arbete: vi vill nå ut till de allra mest utsatta, möta deras blickar och i dem se Kristus.

Ann-Katrin Store
skribenten är
missionär i Senegal

En söndag i Dakar

Jag brukar inte ha svårt att hitta tråden då jag skriver, men se för denna krönika var alla trådar som bortstädade. ”Skriv om förra söndagen”, sa min livskamrat då jag suckade över bortslarvade trådar.

Förra söndagen gjorde jag faktiskt rekord. Jag uppnådde något jag inte trodde skulle vara möjligt i Senegal. Nämligen att komma för sent till gudstjänsten. Det är hart när omöjligt att klara av det i den här miljön. På kyrkans anslagstavla står det att gudstjänst hålls varje söndag klockan 10-12. Prästen förmanar oss nästan varje söndag att komma i tid. Förmaningen gäller tydligen mera lekmän; ofta väntar vi att prästen skall inleda gudstjänsten. Oftast börjar gudstjänsten kring 10.30. Efter att många söndagar varit de första på plats har vi lärt oss att komma ”för sent”. Det är svårt för finländare som tror att klockan 10.00 faktiskt betyder 10.00. Att sitta hemma i soffan då ännu känns obekvämt, men det är ännu obekvämare att sitta på en hård träbänk och svettas. Ensam. Denna söndag kom jag inte senare än vanligt, men gudstjänsten leddes av en finlandssvensk prost och en lekman från Kamerun. ”Klockan är 10.10, vi bör respektera tiden”, sade kamerunaren och så inleddes gudstjänsten. Jag kom som vanligt cirka 10.30 och upptäckte att man redan var vid andra textläsningen. Satte mig ner bredvid Louis Diatta, som log vackert. Jag tänkte, nå det är inte så farligt. Läkaren Simon från Kamerun skall predika och de brukar ta god tid på sej. Senast, då hans kollega från samma land predikade, tog predikan 55 minuter. Till och med tolken blev trött och sa lakoniskt då han skulle tolka en upprepning: ”Ni har redan sagt det”. Åter blev det en överraskning. Predikan var kort, den var samlad och den var aktuell. Bra för prästfruar att få sådana positiva överraskningar, prästfruskrået har en tendens att ha fördomar om predikanter ibland. Men bara ibland och inte alla, bör väl tilläggas.

Efter att gudstjänsten avslutats, faktiskt innan klockan 12.00 (oftast brukar den dra ut till klockan 13.00), fortsatte vi med fest på kyrkogården. Det var avslutningsfest för kvinnogruppen Femmes pour Christ (kvinnor för Kristus). På terrassen samlades trummare, kvinnor och barn. Männen satte sig under ett träd och spelade kort medan kvinnorna dansade och sjöng. Alla, inklusive klumpiga missionärer, skulle dansa, en i gången varter efter de sjöng ens namn. Om min livskamrat skulle ha varit mera med på noterna skulle jag ha lärt dem ”letka-jenka”, men det får bli en annan gång. Om en stund skulle alla dansa fram på nytt, nu för att ge trummaren en liten slant.

Till slut, efter att vi hunnit med ett kort sammanträde med ungdomsgruppen som ville ha ”de äldres” råd med tanke på en gemensam bostad för kyrkans aktiva ungdomar, bars de stora faten fram. Emaljtvättfat, skulle finländarna säga. Vi bänkade oss sex personer vid varje fat, tog en sked och delade måltiden, ris och kött. Som sig bör efter avslutad måltid bjöds vi på lemonad, det hör till alla fester.

Efter festen bars trummorna åter in i kyrkan. Nästa söndag är det gudstjänst igen. Som börjar när den börjar. Endera kommer man i god tid eller för sent, huvudsaken är att man kommer. ”Det är bra att ni äldre deltar i gudstjänsten”, sa pastor Marone en gång, det uppmuntrar de unga. Så vi fortsätter gå i gudstjänsten, dansar när det behövs, deltar i sammanträden när det behövs och hoppas på lagom långa predikningar för alla.

Maja Haikola

Kom ihåg dina vänner på bemarkelsedagen eller hedra de bortgångnas minne genom en gåva till Paulinum prästseminarium i Namibia. Den valbara summan betalas till Maja Haikolas minnesfond, Sampo IBAN: FI38 8000 1400 1611 30, BIC: DABAFIHH. Skriv MAJA i meddelanderutan.

Vill du få hälsningen publicerad i tidningen Mission, kontakta Finska Missionssällskapets svenska sektion, tfn 020 7127 282. Hälsningar till följande nummer av Mission, som utkommer i slutet av november, skall vara redaktionen till handa senast den 24 oktober.

Finska Missionssällskapets svenska sektion gratulerar Joanna Lindén och Héctor Montes Correa som vigdes i Jakobstads kyrka den 11 augusti 2012.

Foto: Daniel Oros.

GRATULATIONSKORT

Istället för en gåva kan du komma ihåg din vän, släkting eller arbetskamrat med ett gratulationskort!

Korten kan beställas från tfn 020-7127 282 eller per e-post till fms@finskamissionssallskapet.fi. Korten i sig själva kostar ingenting, men när du gratulerar någon med ett kort kan du betala en valbar summa och pengarna går till ett välgörande ändamål.

KRÖNIKA

UTJÄMNING 2012 – STOPPA FATTIGDOMEN

Ekonomisk självständighet lättar kvinnornas bördor i Tanzania

Mariam Ramazani har fått hjälp med att grunda ett eget företag. Nu säljer hon livsmedel i en liten kiosk. Mariam inspirerar andra kvinnor till att försörja sig på egen hand.

Kunskaper i hantverk ger kvinnorna nya möjligheter att förtjäna pengar på egen hand.

Kvinnorna i Tanzania möter många utmaningar: Utbildningsnivån är låg och kvinnorna har svårt att delta i politiska beslut eller vara med och bestämma inom familjen. I praktiken har de ofta ingen rätt att ära eller äga mark. Många blir offer för våld eller bortgifta i unga år. Men det finns hopp - kvinnorna har börjat engagera sig för sina rättigheter.

Kvinnorna i spar- och lånegrupperna har det bättre ställt. I byn Msong i Morogoro bor Mariam Ramazan, som blivit lämnad av sin man och nu försörjer sina barn på egen hand. Mariam, som har deltagit i en odlingskurs, började odla sesam på sin lilla odlingsplätt medan hennes man fortfarande fanns med i bilden. Då hon fått de första inkomsterna från skörden gick hon med i byns spar- och lånegrupp och kunde så småningom odla allt större och större arealer.

”Då min man lämnade mig, bestämde jag mig för att inte tappa modet. Jag måste tänka på barnens framtid”, berättar Mariam.

Några år senare grundade Mariam en liten butik i utkan- ten av byn och började sälja drycker, tvål, socker och mjöl. Mariam trivs med att ha ett eget litet företag.

”Tidigare väntade jag bara på att något skulle hända. Nu förverkligar jag saker själv”, berättar Mariam med ett leende.

Kraft till att förändra sina liv

Bristen på självbestämmanderätt påverkar speciellt kvin- nornas ekonomiska ställning. Så mycket som 60 procent av kvinnorna i Tanzania lever i extrem fattigdom. Därför riktas allt mer ekonomisk hjälp till kvinnorna och småföretag som drivs av kvinnor har blivit allt vanligare, speciellt i städerna. På landsbygden är situationen dock en annan. På avlägsna platser är det svårt att få lån, vilket leder till att det inte är så lätt för kvinnorna att starta småföretag.

Regeringen har grundat en fond för mikrolån och genom den får kvinnorna också ekonomisk hjälp. Situationen är ändå många gånger knepig, eftersom urgamla, patriarkala traditioner och attityder i stor utsträckning påverkar kvin- nornas ställning.

Wigayi Kisgandu, juridisk rådgivare på Tanzanias kvin- nocenter (WLAC), menar att hon dagligen ser brott mot kvinnornas mänskliga rättigheter. Centret, som grundades

år 1989, erbjuder juridisk hjälp, gör undersökningar och idkar påverkansarbete för att främja kvinnornas rättigheter.

”Mängden skadliga traditioner varierar mellan olika områden. Ju lägre utbildningsnivå, desto mer påverkar de skadliga traditionerna kvinnornas liv. Traditionerna är mer vanliga på landsbygden än i städerna”, berättar Kisgandu.

”Det tar tid innan attitydfostran och påverkansarbete bär frukt. Arbetet på gräsrotsnivå är därför väldigt viktigt.”

Från mikrolån till spar- och lånegrupper

Ett bra exempel på arbetet på gräsrotsnivå är kvinnornas spar- och lånegrupper. Grupperna har på senare år blivit vanligare inom utvecklingssamarbetet - orsaken är att de gett goda resultat. Man uppskattar att cirka 4,6 miljoner människor i över 50 länder är med i spar- och lånegrupperna. Grupperna är en förädlad form av de kända mikrolånen. Mikrolånen är alltid beroende av stöd utifrån, medan spar- och lånegrupperna finansieras av medlemmarnas egna pengar. Skillnaden är liten, men avgörande.

Kisgandu menar att kvinnornas ökade ekonomiska rättigheter är ett positivt tecken och tror att de skapar bättre möjligheter för kvinnorna också inom andra områden. Spar- och lånegrupperna minskar också på det ekonomiska våldet.

”Med ekonomiskt våld avser man situationer där männen skiljer sig och inte delar med sig av tillgångarna till sina fruar. Dessa kvinnor befinner sig i en mycket sårbar situation”, förklarar Kisgandu.

Vem ansvarar för utvecklingen?

Usu Mallya, verksamhetsledare för den tanzaniska kvinnorörelsen TGNP, blir glad varje gång hon hör liknande berättelser som Mariams. Enligt Mallya står kvinnorna i Tanzania inför flera stora utmaningar: landets klassindelning, faktorer som hindrar skolgången, kvaliteten på utbildningen samt att kvinnorna gifter sig för tidigt.

”Kvinnorna måste kämpa för allt: för rätten att gå i skola, få jobb, äga mark och andra resurser. Jag vill ändå vara optimistisk. Kvinnorna är inte passiva längre. De har börjat organisera sig och snart kan man inte stoppa dem längre.”

Mallya anser att småföretagandet spelar en viktig roll då man vill ge kvinnorna bättre utkomstmöjligheter, men hon ser också en baksida av medaljen.

”Vi försöker få kvinnorna att bli företagare, men vi glömmer bort det viktigaste: att kräva att staten utvecklar olika tjänster i samhället och ger invånarna social trygghet. Nu kräver vi att de fattiga helt själva ska ansvara för sina utkomster. Man frågar sig, vem som egentligen ansvarar för utvecklingen”, säger Mallya.

Egen beslutanderätt är avgörande

Mark Leverer är chef för Finska Missionssällskapets samarbetspart i Tanzania, TCRS. Han menar att man inte heller bara ska stirra sig blind på spar- och lånegrupper och småföretag. Kvinnornas ställning kan också mätas i hur stora möjligheter de har att påverka beslut som rör deras eget liv.

Usu Mallya, verksamhetsledare för den tanzaniska kvinnorörelsen TGNP, säger att kvinnorna kan förbättra sin situation genom att bli företagare. Hon tillägger att staten också måste ta sitt ansvar.

Mark Leverer är chef för Finska Missionssällskapets samarbetspart i Tanzania, TCRS. Han säger att kvinnornas ställning också kan mätas i hur stora möjligheter de har att påverka beslut som rör deras vardag.

Stöd Utjämningen

Årets Utjämning stöder kvinnors ekonomiska rättigheter genom utbildning och småföretagsamhet. Arbetet i Tanzania genomförs i samarbete med en lokal samarbetspart, Tanganyika Christian Refugee Service. Kvinnor får utbildning om sina rättigheter och de kan lära sig olika hantverk för att kunna starta egna spar- och lånegrupper och småföretag. Att förbättra kvinnornas ställning är ett av de effektivaste sätten att minska fattigdomen.

Om du inte får Finska Missionssällskapets insamlingsbrev på posten, kan du ge en gåva via **IBAN: FI38 8000 1400 1611 30**, **BIC: DABAFIHH**. Skriv **UT2012** i meddelanderutan. **Tack för din gåva!**

Shani Maulidi, Tausii Saudi, Jema C. Poyo och Rukia Mohamed träffas varje vecka med spar-lånegruppen för att kontrollera bokföringen och planera sin verksamhet.

”Man måste fråga sig om de får sina röster hörda och om de själva får använda de pengar de förtjänar.”

I byn Lundi i Morogoro, planerar spar- och lånegruppens medlemmar tillsammans hur de ska använda de gemensamma pengarna. Det som blir över används till att betala barnens skolavgifter, köpa mat och öka företagsverksamheten. Shani Maulidi fick ett litet lån som hon använde till att köpa frön och börja odla linser. Idag säljer hon linspiroger till byarna i närheten. Alla hennes barn går nu i skola och hon har också råd att köpa till exempel mediciner. Shani, som tidigare var beroende av sin man, är nu ledare för spar- och lånegruppen och är medlem i byrådet.

Utbildning banar väg för utveckling

De goda resultaten från Morogoro gör att Mark Leverer tror på spar- och lånegruppernas möjligheter.

”Det finns samhällen där kvinnorna

inte får yttra sig på byns möten. Det här håller ändå på att ändras så småningom. När kvinnorna blir ekonomiskt oberoende, blir de också respekterade.”

Ökad respekt utgör grunden för ökad utveckling. Kvinnornas ställning är inte bara en fråga som rör kvinnorna, hela byns utveckling är beroende av kvinnorna. När kvinnorna får utbildning har de möjlighet att skaffa sig ett arbete eller starta ett företag. Detta leder till många andra positiva effekter: utbildningsnivån stiger, barnen hålls friskare, fattigdomen minskar och kvinnorna och männen fattar gemensamma beslut.

Tack vare ökad utbildning blir människorna också medvetna om sina rättigheter och börjar jobba för att ta del av dem. Ett bra exempel på detta är ett system som följer med hur statliga medel används (Public Expenditure Tracking System, PETS). Tack vare systemet kan invånarna följa med hur statliga medel fördelas mellan olika byar. Utgående från det kan man också

uppskatta hur mycket pengar som går till korruption.

Allas insats behövs

Usu Mallya, som ger utbildning om hur systemet fungerar, hoppas att människorna ska få ökad kunskap om statens skyldigheter. De offentliga tjänsterna fungerar inte bra.

”Ibland känns det som om staten bryr sig mer om privata sektorn än om landets invånare. Det här måste ändras”, säger Mallya.

Staten måste ansvara för invånarnas rättigheter. Ansvaret för utvecklingen ligger på allas axlar - statens och enskilda invånare. Men utvecklingen är inte bara beroende av dessa två parter, utan alla måste göra en insats: staten, den privata sektorn, frivilligorganisationerna och de enskilda samhällena.

**Text och foto: Salla Matilainen
Översättning: Britt-Helen Lindman**

Ingrid ny sekreterare på svenska sektionen

Ingrid Björkskog har sedan början av augusti vikarierat Maria Westerling som sekreterare på svenska sektionen.

– Jag är filosofiekandidat inom ämnet religionsvetenskap men är just nu i slutskedet av mina studier för teologie magister inom ämnet kyrkohistoria vid Åbo Akademi. Vid sidan av religionsvetenskap och teologi har jag också studerat företagsekonomi, då främst redovisning. Jag har jobbat en del med administrativa uppgifter inom föreningar. Jag är också engagerad i en ledarskapsutbildning för unga kristna ledare.

Ingrid har växt upp i Larsmo. När hon är ledig tycker hon om att umgås med familj och vänner, vara ute i naturen eller göra andra saker som ger henne energi.

– Jag är intresserad av människorna i min omgivning och tycker om att sitta och diskutera livets djupa frågor över till exempel en kaffekopp.

Text och foto: Joanna Lindén-Montes

Förnyad hemsida – titta in!

I september förnyades våra nätsidor. Vi har gjort en ny världskarta där du kan klicka dig fram bland de länder där vi verkar och läsa mera om vårt missionsarbete. På missionärssidan presenterar sig våra svenskspråkiga utsända. På webben finns som vanligt information om hur du kan engagera dig i vår verksamhet och delta i våra utbildningsprogram. Du kan bläddra i vårt nyhetsarkiv och ladda ner tidningen Mission till din dator. På sidan "till församlingarna" finns information om våra utställningar och aktiviteter för barn och unga.

Upptäck våra nya sidor på adressen www.finskamissionssällskapet.fi

Nya telefonnummer och e-postadresser

Svenska sektionens telefonnummer och e-postadresser har förnyats. De nya e-postadresserna fungerar nu enligt modellen förnamn.efternamn@finskamissionssällskapet.fi.

Våra gamla mobiltelefonnummer och donationsnummer fungerar som vanligt. Växeln nås fortfarande på 09 12971. Vi beklagar eventuella problem som bytet har orsakat. **Kontakta oss gärna!**

020-samtalen kostar 8,28 cent/samtal + 7,00 cent/minut från en trådteltelefon och 8,28 cent/samtal + 17,00 cent/min från en mobil. Via vår växel 09 12971 kostar samtalen enligt fasta telefonnätverkets avgifter.

Camilla Skrifvars-Koskinen
(tf chef och missionspedagog)
nytt telefonnummer: 020-7127 360
mobil: 043-8240 640

Carre Lönnqvist
(sekreterare för barn- och ungdomsarbete)
nytt telefonnummer: 020-7127 263
mobil: 040-9022 815

Britt-Helen Lindman
(understödskoordinator)
nytt telefonnummer: 020-7127 266
mobil: 040-7648 051

Joanna Lindén-Montes
(informatör)
nytt telefonnummer: 020-7127 264
mobil: 043-8242 150

Ingrid Björkskog
(tf byråsekreterare)
nytt telefonnummer: 020-7127 282
mobil: 040-1692 418

Heidi Tyni
(missionär)
fram till 31.12.2012
043-8243278

**”Jag kommer
bärandes på kärlek”**

Från vänster: Den ingermanländska kyrkan i Birsk är familjär och engagerar gärna barn och unga i verksamheten. En paus i skuggan. Andrej Heikkilä håller andaktsstund vid barnlägret i Birsk. Rune Lith fyller Andrejs bil med varma plagg, på väg till hjälpbehövande i Ryssland. Stora bilden t.v: Alla barn som deltog i sommarens läger fick tandborstar, tandkräm, kriter, vantar och sockor med sig hem.

Kyrkslätt församling har deltagit i en värmande hjälpsändning till Ryssland. Nu växer högarna med stickade kläder i väntan på nästa resa.

I Kyrkslätt har många blivit bekanta med Finska Missions­sällskapets arbete i Ryssland genom missionärerna Christina och Andrej Heikkilä, som besökt församlingen flera gånger för att berätta om sitt arbete.

Rune Lith är en av eldsjälarna i Kyrkslätt församling. Han har jobbat många år som ungdomsledare i församlingen, men har fortsatt vara aktiv även efter pensioneringen. Hans fru Inger och en grupp andra aktiva dyker ofta upp och hugger i då missionen står i centrum.

Bilen full

I april träffades Andrej och Rune i Villmansstrand. Rune hade samlat hela bilen full med kläder, yllesockor, vantar, stickade filtar och leksaker. Tillsammans packade de in sakerna i Andrejs bil och så fortsatte Andrej färden.

Rune hade samlat ihop sakerna från bland annat Kyrkslätt och Borgå. ”Vi har också fått stickat från Pedersöre, Sibbo, Jeppo, Åland, Närpes och några andra finlandssvenska församlingar”, berättar Andrej.

Hjälpen kommer att gå till bland annat Ural, till de församlingar kring Birsk som Andrej regelbundet besöker. När Andrej var på väg till Birsk i juni mötte han en kollega i St. Petersburg som också skulle komma med. ”Hur mycket kläder har du egentligen med dig?”, undrade kollegan då han fick se Andrej komma bärandes på flera tunga väskor. ”Här kommer jag bärandes på kärlek”, svarade Andrej och berättade att många församlingar i Borgå stift kommit ihåg människorna i Birsk och skickat varma kläder till dem.

Populärt sommarläger

Många av invånarna i Birsk är fattiga. Finska Missions­­sällskapet stöder den lokala kyrkans evangelisation samt

barn- och familjearbete. Den 13-21 juni ordnade ingerman­­ländska kyrkan ett sommarläger för barn i Birsk. Årets läger samlade närmare 40 barn från mer än tio byar. Ifjol deltog 35 barn i lägret och då kom lägerdeltagarna helt oväntat med i Tv-nyheterna. Få av människorna i området är kristna, men föräldrarna sänder trots det gärna sina barn på församlingens läger.

I samband med årets läger besökte barnen och lägerledarna några av byarna i närheten och höll andakter med musik. I en av byarna, cirka 60 km från Birsk, kom en familj till tro och lät döpa sig i våras. I samma by höll lägerdeltagarna en samling där mer än en tredjedel av de 170 invånarna deltog. Nu planerar den ingermanländska kyrkan att redan nästa år ordna den första konfirmandundervisningen i byn.

Planerar nya insatser

”I oktober tar jag med mig fler väskor med stickat. Många av församlingsmedlemmarna i Birsk har det knapert och människor är tacksamma över den hjälp vi kan ge. Vi har ännu vantar och sockor i lager, men det är slut på mössor och filtar. Ett stort tack till alla församlingar som skickat paket”, säger Andrej.

Andrej är redan igång och planerar nästa sommars läger. I år var en grupp finska ungdomar med som frivilliga medhjälpare på lägret och Andrej hoppas han nästa sommar hittar några finlandssvenska ungdomar som brinner för att nå nya människor med evangeliet.

Under tiden växer högarna med stickade plagg i Kyrkslätt. Från olika håll dyker det upp påsar med vantar, sockor, mössor och andra saker. I höst bär det troligen av till Villmansstrand igen med ett lass, tror Rune. ”Det känns alltid roligt att kunna hjälpa andra människor på ett konkret sätt”, säger han.

Text: Britt-Helen Lindman
Foto: Andrej Heikkiläs bildarkiv

Israel har trots sin blygsamma yta på dryga 20 000 km² ett väldigt varierande klimat. På en bilutflykt kan du ena stunden befinna dig mitt ute i öknen och en timme senare har du gröna vida slätter runtomkring dig, förutsatt att du besöker norra Israel under rätt årstid.

Konsten att förstå och göra sig förstådd i Israel

”Ett av mina första ord på hebreiska som jag lärde mig när jag kom till Jerusalem för ett år sedan var *balagan*. Det betyder något i stil med kaos och det kan användas i de flesta situationer”, skriver Ann-Louise Lönnqvist.

Trafikstockning, trängsel i bussen, heta diskussioner som urartar vid middagsbordet. Allt har potential att bli en “balagan” eller åtminstone se ut som en “balagan”, särskilt för en främling från Finland. Under mina första veckor i Jerusalem var det med skräckblandad förtjusning som jag observerade detta fenomen. Det var något exotiskt och aningen farligt, jag visste ju inte då vad som är allvar och vad som bara är vardagligt känslösvall.

Familjeheder

Det israeliska samhället grundar sig på en tävlingsinstinkt som är djupt rotad i kulturen. En av våra arbetstagare här på Shalhevetjahcentret berättade att han hade sett ett program

på tv där man från Israel hade åkt till Finland för att undersöka hur Finlands utbildningssystem, som anses vara bland det bästa i världen, var uppbyggt. De hade tyckt att det var väldigt fint och harmoniskt men i min utvärdering abrupt konstaterat att det aldrig skulle fungera i Israel. Varför då? För att vi finländare inte grundar vår utbildning på direkt tävling mellan eleverna, vi tror inte på utpräglade rankingssystem och därför skulle vårt system leda till motivationsbrist bland israeler.

Randy, en israelisk vän till mig förklarade att det är viktigt att förstå att de flesta israeler härstammar från en marockansk, yemenitisk eller irakisk bakgrund, vilket betyder att familjehedern är viktig, liksom i de flesta arabkulturer. Och om du inte har den grundkunskapen kommer du inte för-

står något om israeler. Tävlingsinstinkten, den finns där från skolåldern, det är något man lär sig, men det är inte först och främst tävlingsinstinkt i form av att vinna, utan du tävlar i att bli accepterad, du ska vinna ditt erkännande och förtjäna din heder.

Dramatik

Jag kommer alltid att minnas den kulturchock som jag fick när vi hade en helt vanlig sabbatsmiddag hemma hos min vän Jessika. Vi var en grupp européer och amerikaner som samlats för att tillreda middagen. Och så som det ofta är, så gör alla sin del. En hackar lite sallad, en annan dukar bordet och alla småpratar i en lättsam ton. Just före middagen var klar så ringde det på dörren. I det ögonblicket som vi öppnade dörren så blir vi invaderade av ett gäng unga israeliska män, de var visserligen bjudna av värdinnan, men de anlände inte med en stillsam ödmjuk attityd och pejlade läget som jag gör när jag kommer till en ny omgivning. Utan de bokstavligen invaderade lägenheten med sin närvaro i form av högljudda diskussioner där alla fem pratade i mun på varandra på hebreiska med tillhörande gester.

Vad händer, var min enda tanke då. Randys svar när jag senare förklarade denna kulturchock för honom var att det var en ny situation för de unga israeliska männen och att de därför visade sig starka och djärva för att accepteras i den nya sociala situationen. Det låter ju vettigt när man förstår grunden i beteendet. Men min reaktion var att gå därifrån, det blev bara för mycket helt enkelt. För mig som kommer från ett land där man älskar sin medmänniska genom att gå den extra milen runt henne för att man inte ska störa. Det var svårt att få grepp om denna invasion som ett tecken på osäkerhet och en förfrågan om acceptans.

Acceptans

Två ytterligheter möttes kring sabbatsbordet den kvällen. Och orsaken till att jag minns denna vardagshändelse så bra är att när jag gick ut från "balagan" i köket visade jag inte kärlek till de nya vännerna, de kände sig inte accepterade genom att jag lämnade dem ifred. Så hur gör man då? Hur visar man kärlek och förmedlar att man accepterar andra människor som har en helt annan kultur och ett kärleksspråk som för mig verkar vara ren hebreiska?

Jesus var bra på det. Han hjälpte och älskade människor genom att fråga; vad vill du att jag ska göra för dig? Han lät dem komma till honom och själva bestämma hur de ville ha hjälp, och de som verkligen ville ha det som Jesus erbjöd, fick sina synder förlättna och blev välsignade. Detta är grunden i hur jag kan hjälpa och älska människor och få dem att känna sig accepterade, även om jag inte förstår mig på dem. Jag kan alltid fråga, vad kan jag göra för dig?

Text och foto: Ann-Louise Lönnqvist. Skribenten har varit volontär på Shalhevetjahcentret i Jerusalem i tio månader och senast jobbat där under sommaren 2012.

Bilder uppifrån:

På båtutflykt på Gennesarets sjö uppe i Galliléen.

Purim, en av de stora högtiderna i Israel, firas till minne av hur Judarna undkommer utrotning av perserna. Historien finns att läsa i Esters bok.

Picknick en stjärnklarnatt uppe på taket med övriga volontärer på Shalhevetjahcentret.

Näsdagen närmar sig – Finska Missionssällskapet deltar

Ylehjälpens Näsdagsinsamling är en kampanj som samlar medel för att kunna hjälpa utsatta barn och vuxna i u-länderna. Kampanjens höjdpunkt är Yles Näsdagsshow som sänds fredagen den 9 november.

De pengar som kommer in delas mellan de organisationer som deltar: Finska Missionssällskapet, Röda Korset, Kyrkans Utlandshjälp, Finska UNICEF, Rädda Barnen, Plan Finland, Fida International, Internationella solidaritetsfonden och Finlands Fackförbunds Solidaritetscentral (SASK). Finska Missionssällskapet har varit med i insamlingen sedan år 2005.

Fjolårets Näsdagsinsamling samlade in över 2 miljoner euro. Av dessa medel fick Finska Missionssällskapet cirka 190 000 euro. Åren 2011-2013 går sällskapets del av medlen till Nepal, där arbetet bland annat har som mål att förbättra barns och kvinnors ställning samt förbättra levnadsförhållandena för etniska minoriteter, daliter, funktionshindrade och andra utsatta grupper.

Stoppa fattigdomen - vad betyder det?

"De fattiga människornas hunger och hopplöshet får inte förlama världens rika del till likgiltighet. Det bud som Jesus ger sina efterföljare är mycket tydligt: Ge ni dem något att äta. (Matteus 14:16)"

Finska Missionssällskapet har gett ut en utjämningskatekes i samband med den årliga utjämningskampanjen. I katekesen finns tio utjämningsbud med förklaringar till varför vi ska bry oss om fattigdomen i världen. Till sist ges läsaren möjlighet att reflektera över begreppet tro. Materialet kan till exempel användas som diskussionsunderlag i samband med utjämningsevenemang i församlingarna.

>> Utjämningskatekesen finns tillgänglig på webbsidan www.utjamning.fi, under rubriken "till församlingarna".

DE VACKRASTE JULSÅNGERNA FYLLER 40 ÅR

I år sjunger vi De vackraste julsångerna för 40:e gången! De populära sångtillfällena i församlingarna har ordnats sedan år 1973 och de har blivit en tradition runtom i landet - sångtillfällena samlar varje år cirka en miljon finländare. De kollektgåvor som i år samlas in under julsångstillfällena går till att främja läskunnighet bland barn i Asien. Vi stöder läskunnighetsklasser, utbildar lärare och gör ABC-böcker - för att alla barn, oberoende av kultur och språk, ska ha möjlighet att lära sig läsa.

Finska Missionssällskapet trycker varje år upp sånghäftet och sänder dem gratis till församlingarna. I år postas sånghäftena i slutet av oktober. De vackraste julsångernas kartservice kommer också att fungera på våra webbsidor i år.

På annandag jul 26.12 kan du följa med De vackraste julsångerna från Vasa Trefaldighetskyrka i Yle Fem.

”Jag har sett stora förändringar när kvinnor getts makt”

Programkoordinator Emmanuel Shangweli från sällskapets samarbetspart Tanganyika Christian Refugee Service (TCRS) i Tanzania, säger att han sett stora förändringar när kvinnor har getts makt i sina byar. Han talar om ”kvinnornas tysta revolution i Tanzania”. Kvinnor som utmanar traditionella könsroller och seder genom utbildning och spargrupper. Samtidigt bryter de fattigdomsspiralen i sina lokalsamhällen. Årets utjämningskampanj stöder arbetet för kvinnornas rättigheter i Tanzania.

TCRS grundades för att hjälpa flyktingar från olika afrikanska länder men har sedan 1990-talet arbetat med utvecklingssamarbete i svårät-

komliga områden, där inga andra organisationer verkar i Tanzania.

– Det viktigaste är att åstadkomma attitydförändringar. Jag har sett många män börja hjälpa sina fruar med hushållsarbete i de områden där vi arbetar, medan kvinnorna engagerar sig i affärsverksamhet. Det är fantastiskt! När vi får människor att inse att de kan förändra sina livsvillkor, då har vi redan kommit långt. När några personer i en by har kommit fram till att en lösning fungerar, inspirerar de sina grannar och så plötsligt är hela byn engagerad.

Text och foto: Joanna Lindén-Montes

Emmanuel Shangweli föreläste på festivalen Världen i byn i Helsingfors.

Händelsekalendern

22.9 Utjämningsdagen (höstdagjämnigen). Utjämningsinsamlingen till förmån för kvinnor i Tanzania lyfts fram på olika håll i församlingarna. Se din egen församlings annonsering.

22 - 23.9 Utjämningsevenemang på Kimitoön.

26 - 27.10 Furahakören besöker Matteus församling i Helsingfors.

2 - 4.11 Finska Missionssällskapet medverkar på ungdomarnas Höstdagar i Lempäälä.

9-11.11 Young Adults-läger för missionsintresserade ungdomar vid lägergården Päiväkumpu. Lägerspråk engelska. Teman: Share, Challenge, Friendship, Discipleship, Bible.

Mera info: carre.lonnqvist@finskamissionssallskapet.fi

24.11 Furahakören besöker Pojo.

25.11 Furahakören besöker Ekenäs

30.11 De vackraste julsångerna filmas i trefaldighetskyrkan i Vasa, sändning i FST5 26.12.

Självständighetsdagen 6.12 kl. 9.30-15, basar vid Finska Missions-sällskapet i Helsingfors, Observatoriegatan 18.

14.12 Maailman kauneimmat joululaulut- festkonsert vid Hartwallarenan.

December: sångtillfällen med De vackraste julsångerna ordnas i församlingarna, se din egen församlings annonsering.

Dags att anmäla sig till Min Mission - en kurs för dig som vill göra en insats!

Min Mission ger aktuell information om missionen idag, utmanar och uppmuntrar deltagarna att söka sin egen plats i missionen. Kursen sammanför personer med intresse för mission och internationellt hjälparbete.

Efter genomgången kurs har deltagarna möjlighet att ansöka om att åka ut som volontär till något av Finska Missionssällskapets arbetsfält.

Tid och plats: Lemböte, Åland 9-11.11. 2012, Helsingfors 16-17 februari 2013 och Lemböte, Åland 13-14 april 2013.

Pris: 350 €. Logi i Helsingfors ordnar deltagarna själva.

Mera information fås av Camilla Skrifvars- Koskinen, 020-7127 360, fornamn.efternamn@finskamissionssallskapet.fi eller på www.finskamissionssallskapet.fi

FMS kontonummer

Gåvor från privatpersoner:
IBAN: FI38 8000 1400 1611 30
BIC: DABAFIHH

Födelsedagskonton
Britt-Helen Lindman,
tfn 020-7127 266

Församlingarnas kollekt m.m.
IBAN: FI25 8000 1600 0607 10
BIC: DABAFIHH

Testamenten
Tarja Larmasuo, tfn 020-7127 204

Frivilliga bidrag till tidningen Mission
IBAN: FI25 8000 1600 0607 10
BIC: DABAFIHH
referensnummer 450 000 00023

Insamlingstillstånd
2020/2010/3168 för 1.1.2011-31.12.2012, beviljat 15.11.2010 av Polisstyrelsen. Insamlingstillstånd Nr 1107 K12 för 1.1-31.12.2012 beviljat 14.9.2011 av Ålands Landskapsregering.

Maja Haikolas minnesfond
skriv MAJA i meddelanderutan
IBAN: FI38 8000 1400 1611 30
BIC: DABAFIHH

En liten gåva

Hon släppte ner sin gåva i offerkistan och hoppades att ingen såg den lilla oansenliga summan: två futtiga kopparslantar. Det var nästan ingenting, men som fattig änka var det allt hon hade. Hon hade sett hur de andra hade lagt ner stora pengar i offerkistan. De kunde ge stora gåvor, till stor nytta. Hon såg på deras kläder och deras sätt att gå att hela deras väsen utlyste säkerhet. Hon kände sig liten och betydelslös i deras närhet. Och hon visste att hennes kopparmynt var nästan mer till besvär än hjälp. Hon suckade uppgivet i sitt inre och bad för sig själv: "Helige Gud, tag min lilla gåva och välsigna den. Tag också mig i din vård, för nu har jag ingenting." Hon såg upp och märkte att en man iakttog henne. Det var inte prästen som vaktade offerkistan. Hon sänkte snabbt blicken, fylld av skam. Kanske han hade sett hennes obetydliga gåva. Men så började mannen tala: "Den här fattiga änkan har gett mer än någon annan. De rika har gett av sitt överflöd, men hon gav allt hon hade." Hon såg upp och en glädje fyllde henne. Hennes gåva var inte alls betydelslös. Hon hade också någonting att bidra med. (Mark 12:41-44)

Den fattiga änkan och hennes lilla gåva lyfter fram en hemlighet i Guds rike. Det som till det yttre är oansenligt, nästan ingenting, kan i Guds rike bli till stor välsignelse. Vi minns pojken som kom med sina fem bröd och två fiskar till Jesus. Lärjungarna såg att det inte skulle räcka långt. Men bröden och fiskarna blev välsignade och det räckte till 5 000 män. Det som var nästan ingenting blev i Guds rike välsignat och räckte till.

Jesu liv slutade till det yttre i en katastrof. När han hängde på korset, var han övergiven av de flesta. En del av dem som såg på korsfästelsen sade hånfullt "och det ska vara judarnas konung" och hånskratten ekade. Hans livsverk såg ut att få ett olyckligt slut och glömmas bort inom en snar framtid. Men tvåtusen år senare är det miljoner och åter miljoner som tror att han uppstod från

Givmildhet. I norra Malawi drabbas Karongaregionen ofta av översvämningar, som kan svepa med sig odlingsmark och matförråd. Men byborna tar hand om varandra. Här får en äldre man bananer som odlas av de yngre i byn. När nöden var som störts fick de mest sårbara i området mathjälp av kyrkan med stöd av Finska Missionssällskapet. Foto: Joanna Lindén-Montes, Malawi

döden och kallar sig kristna. Det som såg ut att bli en persons misslyckande, blev till en omvälvande kraft genom tiderna, i hela världen.

I Guds rike är inte makten eller det yttre det viktigaste. Gud ser genom vårt skal till hjärtat. Han söker ett villigt hjärta, som vill dela det lilla i livet. Han omsluter hjärtat med nåd och kärlek och ibland sker undret att det nästan betydelslösa, får gro och bli till välsignelse.

I Guds rike kan den lilla, vacklande tron ge livsmening och hopp som bär genom livet och döden. I Guds rike kan en liten hjälpande hand bli till stöd för en människa som ger henne mod och kraft att gå vidare. I Guds rike kan en psalm, en bön hos en gammal och sjuk människa ge hopp som bär. I Guds rike kan en liten gåva ge en framtid åt någon. För när det lilla, sätts i Guds hand,

ges möjlighet till ett under.

Den fattiga änkan, som hade nästintill ingenting att ge, har fått bli ett stort föredöme i tvåtusen år. Hon har påmint oss om att dela med oss av det lilla. I Guds rike kan det bli till stor välsignelse.

*Herre,
allt jag äger
allt jag är.
Allt är gåvor ifrån dig.
Hjälp mig att dela
gåvorna med andra
däri finns glädjen och välsignelsen.*

Amen.

Catharina Englund,
sjukhuspräst och församlingspastor
i Jakobstad